

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: **Andrea Vanderková, dějiny umění**

Název práce: **Problematika vizuálního vnímání v díle Reného Magritta**

Oponent práce: **doc. PhDr. Michal Šroněk, CSc.**

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Již na počátku posudku je třeba říci, že práce Andrey Vanderkové je v kategorii bakalářských prací zcela mimořádným případem. Autorka si nejen vybrala téma, které je v prostředí českého dějepisu umění a zejména ve studentských kvalifikačních pracích dost neobvyklé, ale navíc je dokázala zpracovat s přehledem opřeným o rozsáhlou, často cizojazyčnou literaturu a internetové zdroje. Autorka s pozoruhodnou jistotou zpracovala dvě úvodní teoretické kapitoly, opírající se o široký mezioborový přesah, od dějepisu umění k vizuálním studiím, sémiotice a neurovědám. V prvních dvou kapitolách si totiž autorka vytvořila teoretické předpolí k třem následným aplikovaným studiím, v němž se zabývala problematikou vizuálního vnímání. Podrobně se věnovala otázce, jakým způsobem obrazy komunikují se svými diváky – roli smyslů a divácké zkušenosti a přesvědčivě doložila, že „nejen vnímání, ale i samotné vidění na fyziologické úrovni je aktivním prvkem procesu zpracování vizuálních informací.“ V další části textu se zabývala otázkou, „co je to obraz“, v níž zdůraznila, že „obraz funguje znak, který komunikuje především na základě společenských konvencí, nikoli na základě přirozené podobnosti.“ V druhé kapitole teoretické části se autorka věnuje vztahu slova a obrazu, kde se kloní k dnes převládajícímu názoru, že „i když obraz i slovo fungují na základě konvencí jako znaky, oba systémy reprezentace mají jiný vnitřní systém.“

Autorka dokázala tato teoretická východiska aplikovat na zkoumaný materiál a zužitkovat jej ve svých interpretacích tří Magrittových děl. K němu přistupuje nikoli jako k malíři, ale jak sama píše, spíše jako k filozofovi, který svými díly klade divákovi otázky provokující k novým pohledům na svět a k reflexi vlastního vnímání. Domnívám se, že zde není zapotřebí reprodukovat v úplnosti autorčiny závěry, ale naopak je vhodnější využít příležitosti k položení několika otázek, které reagují na některé autorčiny myšlenky.

1. Může autorka vysvětlit způsob, jakým způsobem pracuje s pojmem „reprezentace“ a proč se pro tento způsob rozhodla? Jak se liší význam termínu „reprezentace“, když je použit v kontextu sémiotickém a v kontextu společenské funkce umění?

2. Existuje opravdu tak velký rozpor mezi sémiotickými interpretacemi staršího umění a umění 20. století, jak naznačuje autorka (viz citát Magritta str. 49)? Nejde spíše o sebestylizaci avantgardního umělce?

S odvoláním na výše řečené práci samozřejmě doporučuji k obhajobě a klasifikuji známkou výborně.

Navrhovaná klasifikace: výborně

.....
podpis oponenta práce

V Českých Budějovicích dne 8. 6. 2019

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------